

leta in 9 mesecev nazareška hišica. In prav sedaj pregleduje načrt za Marijino cerkvico, ki naj bi stala na sledovih svete hišice.

Kapelica je bila sezidana — ali kaj je senca v primeri z resnico? Ljudstvo ni moglo pozabiti nekdanje sreče, ko je prebivala mej njim Marija.

Kar počí glas — mornarji so prinesli novico z Laškega — da je tista hišica v Loreti. Hitro se napravijo Primorci v Loreto, da se prepričajo. In zares! Tista hišica, ki je bila pri njih, bila je sedaj v Loreti. Kako so se je razveselili! Ali še hitreje so zagnali silen jok. Plazili so se po kolenih v hišico, jokali in klicali neprenehoma: „Vrni se k nam o Marija, vrni se k nam, vrni se k nam!“ Vsi, ki so videli potrte slovenske romarje, smilili so se jim v srce. Tudi sveti oče so žalovali ž njimi vred. Vedeli so, da je njih žalost opravičena. Ali hkrati ni bilo neznano Kristovemu namestniku, da molimo: „Zgôdi se tvoja volja.“ Ni dobro posegati v božje naredbe.

Zato so sklenili obdariti Trsačane s predrago svetinjo, ki so jo imeli v Rimu — s podobo Matere božje, katero je naslikal sv. evangelist Lukež.

Zato vam predstavlja tretja slika sv. Lukeža, ki drži čopič v roki in globoko zamišljen skuša obuditi v spominu rajske poteze deviško materinskega obraza Matere božje. Vidi se, da je čutil sv. slikar, da so vse barve premrtve, vsi čopiči in vsaka roka preokorna, da bi vpodobila vzor vse lepote.

In ta slika je še sedaj tukaj. Cerkev je bila večkrat prezidana; tudi pogorela je s samostanom vred. Ali dragocena svetinja nam je ostala. Mnogo čudežev se je zgodilo na priprošnje trsatske Matere božje — mnogo potrlih sre je bilo pokrepčanih, mnogo žalostnih potolaženih.

Sedaj pa lepo pokleknite pred oltarjem. Pokažem vam čudodelno podobo. Majhna je, kaj ne, in vže začrnela, ker je tako silno stara. Ali sveta nam je in draga.“

Brat Teobald poklekne in nagne sivo glavo na prsi in goreče moli — morda za vas, moji prijatelji! Molimo še mi pred njo: „Pod tvojo pomoč pribežimo,“ potem pa na perotih duha nazaj v domovje in iz „Vrtea“ zopet k delu.

Izleta nam menda ni bilo žal. Ko bode čas, potujemo zares tjakaj in tedaj si vse to še natančneje ogledamo in morda odplovemo še naprej po morji v srečni kraj, kjer stoji še sedaj sveta hišica — v Loreto. Do tedaj na svidenje, dragi moji sopotniki!

Naum.

Zvezde.

Meš-li, kaj so zvezde zlate,
Ki prijazno zrêjo ná-te?
Ta nebrojna zvezd krdela —
To so naša dobra dela.
K nebu dobri Bog jih dviga
In jih vsako noč prižiga,
Da kot sto očésec jasnih

Nam blesté v višavah krasnih.
Ne na zemlji, na višini
Prostor dušni je vrlini;
Večni Bog jo tja postavlja,
Tam jo vsemu svetu javlja,
Da jo vsakdo ogleduje,
Da jo vsakdo občuduje!

B. K.

